

РЕШЕНИЕ

№ 194

гр. Варна, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ ТО, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светлана Тодорова

Членове: Диана К. С.
Цветелина Г. Хекимова

при участието на секретаря Дарина Б. Баева
като разгледа докладваното от Светлана Тодорова Въззивно гражданско дело
№ 20233100502420 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ЗАД „ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, срещу Решение № 3303/16.10.2023г., постановено по гр.д. № 11635/2022г. по описа на ВРС, с което е ОТХВЪРЛЕН предявения от „ЗАД ОЗК-Застраховане“ АД ЕИК 121265177 срещу Х. Т. В. ЕГН ***** с адрес **** иск за признаване за установено в отношенията между страните, че в полза на дружеството ищец съществува регресно вземане против ответника за сумата от 124.52 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност" № **** за нанесени имуществени вреди на лек автомобил **** с рег. № ****, вследствие на виновно причинено от ответника пътно- транспортно произшествие на 30.05.2018г. в гр. Варна, на ул. Черни връх № 58 при управление на лек автомобил „****“, рег. № *****, като ответникът е напуснал местопроизшествието без да уведоми органите на МВР, ведно със законната

лихва от датата на подаване на заявлението в съда- 29.12.2021г. до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 24.01.2022г. по ч.гр.д. № 614/2022г. по описа на ВРС, на основание чл. 422, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл.500, ал.1, т.3 от КЗ, вр.чл.45 ЗЗД и чл.86 ЗЗД.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно, необосновано и е постановено при съществено нарушение на материалния закон и утвърдената съдебна практика. Оспорва се извода на съда, че не е налице правна норма, която да задължава виновния водач да остане на местопроизшествието, като се сочи, че е нарушена разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, както и ал.2 на същата разпоредба. Сочи се, че в процесния случай, водачът на МПС марка „Форд" модел **** с рег. № ***** реализира ПТП, като напуска мястото на ПТП без да констатира нанесените от него щети, като по този начин нарушава предвидените в ЗДвП задължения. На следващо място се твърди, че виновният водач не е спазил разпоредбата на чл.201 от Правилника за прилагане на ЗДвП /глава Двадесет и осма/ да остане на местопроизшествието до идването на компетентните органи, тъй като законът вменява задължение на водача и при минимални имуществени вреди да не напуска местопроизшествието и да предприеме съответните действия. Напускането на мястото на ПТП, дори когато се касае и за такова, при което са настъпили само имуществени вреди, поражда регресна отговорност, ако бъде установено, че виновният водач е напуснал местопроизшествието. Т.е. двустранен протокол без посещение на ПТП-то от органите на МВР може да се състави когато между страните е налице съгласие относно вината като във всички останали случаи посещението на място от органите на МВР е задължително. Счита се, че ответникът като виновен за настъпване на пътния инцидент е трябвало да уведоми органите на МВР за настъпилия инцидент, а не да го напуска самоволно. Твърди се, че доколкото ответникът - водач на увреждащото МПС не е имал контакт със собственика на увредения автомобил, на практика не е могъл да получи неговото съгласие за съставяне на двустранен констативен протокол, което приравнява случая на хипотезата на разногласие между участниците в ПТП относно обстоятелствата свързани с него, при което е задължително посещението на контролните органи.

Позовава се на приетия като доказателство протокол за ПТП, за

който сочи, че е официален удостоверителен документ и като такъв обвързва съда и страните с материална и формална доказателствена сила относно фактите, отразени в него и възприети от съставителя му /който не е оспорен по надлежния ред от ответника/, че именно виновният водач като лице, управляващо процесния автомобил, реализира ПТП с паркираното МПС марка „Фолксваген“, след което напуска мястото на ПТП.

Оспорва се извода на съда, че виновният водач не е правно задължен да остане на мястото на ПТП-то. Позицията се базира на чл. 125 ЗДвП, с който са предвидени случаите, в които е задължително посещението на мястото на ПТП от службите за контрол на МВР. Съгласно чл. 125, т. 7 ЗДвП посещението от контролните органи е задължително, когато между участниците в произшествието има разногласие относно обстоятелствата, свързани с него. В чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП от своя страна е предвидено, че ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието и изпълняват дадените им указания. В този смисъл и доколкото ответникът - водач на увреждащото МПС, не е имал контакт с водача/собственика на увредения автомобил, тъй като е напуснал местопроизшествието, на практика не е могъл да получи неговото съгласие за съставяне на двустранен констативен протокол. Извежда се извода, че случаят следва да бъде приравнен на хипотезата на разногласие между участниците в ПТП относно обстоятелствата, свързани с него, при което е задължително посещението на контролните органи.

Настоява се за отмяна на решението и постановяване на ново при уважаване на исковата претенция.

В подадения отговор на въззивната жалба в срока за отговор по чл. 263, ал. 1 от ГПК се твърди, че констативният протокол е официален свидетелстващ документ, но на основание чл. 179, ал. 1 ГПК има обвързваща доказателствена сила само за фактите, осъществени от или в присъствието на съответното длъжностно лице. За самия механизъм на ПТП, описан в протокола, същият не се ползва с обвързваща доказателствена сила, тъй като произшествието не е било реализирано в присъствие на съставителя на акта, съотв. на водача не е наложено наказание за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3,

б. "в", от ЗДвП - липса на съгласие относно обстоятелствата, свързани с настъпване на произшествието. Подобно нарушение не е и извършвано. Увреденият автомобил е бил паркиран, като водачът/собственикът на същия не е бил в или около автомобила, поради което и разпоредба на ЗДвП е неприложима. Сочи се, че по делото не се установява безспорно и категорично, че въззиваемият, в качеството си на водач на л.а. **** с рег. № ****, е бил длъжен да изчака пристигането на компетентните орган. Не е налице нито една от хипотезите на чл. 125 от ЗДвП, предвиждащи случаите, когато органите за контрол на МВР посещават задължително мястото на ПТП. Твърди се, че, за да е налице неизпълнение на задължението на водача да изчака пристигането на компетентните контролни органи, той следва да е възприел фактите, водещи до това му задължение, а съотнесено към конкретния случай, водачът следва да е възприел, че между управлявания от него л.а. **** с рег. № **** и л.а. е имало съприкосновение, а всъщност той бил разбрал за реализираното ПТП доста по-късно и в тази връзка е подписал без възражения съставения протокол за ПТП №**** г., както и съставения му на същата дата АУАН. Настоява се за потвърждаване на постановения съдебен акт.

ВАРНЕНСКИ ОКРЪЖЕН СЪД като взе предвид направените оплаквания с жалбата, изложените доводи и съображения на страните, както и събраните по делото доказателства намира за установено следното:

Въззивната жалба е редовна по смисъла на чл. 267, ал. 1 ГПК, подадена е в срок от надлежна страна срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, поради което е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Правомощията на въззивния съд съобразно разпоредбата на чл. 269 ГПК са: да се произнесе служебно по валидността и допустимостта на обжалваното в цялост първоинстанционно решение, а по останалите въпроси – ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, поради което е валидно.

Твърди се в исковата молба, че в полза на ЗАД „ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕИК 121265177 със седалище и адрес на управление: гр.

София, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу Х. Т. В. с ЕГН ***** за претендираното вземане с правно основание чл. 500, ал.1, т.3 от КЗ. В срока по чл. 414 ГПК е подадено писмено възражение от длъжника срещу заповедта.

Между дружеството и собственика е сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на **** с рег. № **** обективиран в застрахователна полица № BG ****г., валидна за периода от 28.03.2018г. до 27.03.2019г.

Твърди се, че на 30.05.2018г. в гр.Варна, по ул. Черни връх 58 се движи МПС **** с рег. № ****, управлявано от Х. В., като без да се убеди, че пътят зад него е свободен, предприема маневра „движение на заден ход“, при което удря паркираното МПС лек автомобил **** с рег. № ****, собственост на Я. Г., и му нанася материални щети.

Сочи се, че виновният водач е напуснал мястото на настъпване на ПТП преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, въпреки че посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон.

Съставен е протокол за ПТП № ****г.

По молба на водача на увредения автомобил при застрахователя по ГО на виновния водач е образувана преписка по щета № ****г. Застрахователят е констатирал, че са налице увреждания по автомобила, като изплаща на собственика сумата от 124.52 лева с платежно нареждане УР ****г.

Регресната покана с изх. № ****г. не е редовно получена от ответника.

Съобразно разпоредбата на чл. 500, ал.1, т.3 КЗ застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон.

За възникване на регресното право на застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" е необходимо да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: договор за застраховка "Гражданска отговорност", осъществен деликт от застрахованото лице, което да е напуснало мястото на настъпването на пътнотранспортното

произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон и плащане от застрахователя на увреденото лице на обезщетение за причинените вреди.

От доказателствата по делото се установи следната фактическа обстановка:

Въз основа на подадено на 22.12.2021г. от ЗАД „ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕИК 121265177 заявление за издаване на заповед за изпълнение е издадена Заповед по чл. 410 от ГПК № 303/24.01.2022г. по образуваното (след изплащане по подсъдност) ч.гр.д. № 614/2022г. на Районен съд Варна, с която е разпоредено длъжникът Х. Т. В. да заплати на заявителя сумата от 124.52 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност" № **** за нанесени имуществени вреди на лек автомобил **** с рег. № ****, вследствие на виновно причинено от ответника пътно- транспортно произшествие на 30.05.2018г. в гр. Варна, на ул. Черни връх № 58 при управление на лек автомобил „****, рег. № *****, като ответникът е напуснал местопроизшествието без да уведоми органите на МВР, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда- 29.12.2021г. до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 24.01.2022г. по ч.гр.д. № 614/2022г. по описа на ВРС, на основание чл. 422, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл.500, ал.1, т.3 от КЗ, вр.чл.45 ЗЗД и чл.86 ЗЗД.

След като е констатирал, че са налице условията по чл.415, ал.1, т.2 от ГПК – заповедта е била връчена на длъжника на осн.чл.47, ал.5 от ГПК, заповедният съд е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземането. Установителния иск, предмет на делото, е предявен на 29.08.2022г., при връчено съобщение на 15.08.2022г., т. е. в срока по чл. 415 ГПК, поради което е допустим.

Видно от представената застрахователна полица № **** лек автомобил „****, рег. № ***** е застрахован по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите” при застрахователя ЗАД „ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕИК 121265177 със срок на действие 28.03.2018г. до 27.03.2019г., валидна към датата на настъпване на ПТП – 30.05.2018г.

По делото е представен констативен протокол за ПТП № ****г., разписан от двамата участника в ПТП, вкл. Х. В., от който се установява, че на 30.05.2018г. в гр.Варна, по улица Черни връх 58, около 8 часа, е настъпило пътно-транспортно произшествие с участието на лек автомобил „****“, рег. № *****, управлявано от ответника Х. Т. В. и паркирания лек автомобил **** с рег. № *****, собственост на Я. Г.. Видно от протокола при потегляне, без да се убеди, ме пътят зад него е свободен, блъска паркирания автомобил, след което напуснала местопроизшествието. Направена е схема на ПТП; протоколът е разписан от съставилия го полицейски служител и от водачите на двете ППС, участвали в ПТП-то.

Паралелно на ответника е съставен акт за установяване на административно нарушение № *****г. за това, че Х. Т. В. като водач лек автомобил „****“ рег. № ***** при движение назад не се е убедил, че пътят зад ППС е свободен, и блъска паркирания зад него лек автомобил **** с рег. № ***** и му нанася материални щети. Записано е, че водачът напуска ПТП-то без да спре и да установи какви са последиците от ПТП и не уведомява съответната служба за контрол на МВР. Водачът не представя контролен талон към СУМПС. Посочено е, че АЕАН е съставен по жалба УРИ ****г. АУАН е разписан от посочения в него нарушител Х. В., който в посочения срок не е подал възражение. Издадено е наказателно постановление № ****г., което като необжалвано в срок е влязло в законна сила на 22.05.2019г. Съгласно същото с посочените по-горе противоправни действия, както следва : движение на заден ход, без да се е убедил, че няма да създаде опасност за другите участници в движението, В. виновно е нарушил чл.40, ал.1 от ЗДвП, както и като не е спрял и не е установил последиците от ПТП – виновно е нарушил чл. 123, ал.1, т.1 от ЗДвП, за което са му наложени глоби.

При така установената фактическа обстановка районният съд е приел, че по делото не се установява наличие на нито една хипотеза от визираните в нормата на чл.125 от ЗДвП случаи на задължително посещение на местопроизшествието от органите на МВР, вкл. и хипотезата на чл.125, ал.1, т.7 тъй като по делото е установено, че спор относно вината на ответника за ПТП-то между участниците в него не е имало.

Изводът на иския съд не се споделя от настоящия състав. На първо място безспорно е установено, че на 30.05.2018г. е настъпила ПТП, при което

са причинени материални щети на лек автомобил **** с рег. № ****. Съгласно заключението на вещото лице са налице видими щети и по лек автомобил „**** рег. № ***** – охлузена задна броня (Протокол за ПТП).

Напускането на водача на лекия автомобил „**** рег. № ***** на мястото на ПТП преди пристигането на служители на МВР се установява от данните, съдържащи се в Протокол за ПТП № ****г., уведомление за щета на МПС от 08.06.2018г., обяснение от 07.06.2018г. от Х. В., дадено пред ОД на МВР, С „ПП“ и НП № ****г., изд. от ОДМВР Варна, с-р Пътна полиция. При съвкупна преценка на посочените писмени доказателства се установява, че сред настъпване на произшествието водачът на лек автомобил „**** рег. № ***** не е спрял, за да установи какви са последиците от ПТП. Така съгласно влязлото в законна сила НП е установено допуснатото от В. нарушение на разпоредбата на чл.123, ал., т.1 от ЗДвП, изразяващо се в неизпълнение на задължението на водача на ППС, който е участник в ПТП, да спре, без да създава опасност за движението по пътя, за да установи какви са последиците от произшествието. Това действие се установява и от признанията му, дадени пред органите за контрол на МВР. Следователно, виновният водач е напуснал мястото на ПТП, поради което няма как да е налице съгласие за обстоятелствата относно настъпилото ПТП. Напускането на местопроизшествие и несъставянето на двустранен протокол между участниците в ПТП, при наличие на причинени вреди, въззивният съд, счита, че следва да са приравни на липса на съгласие касателно обстоятелствата, свързани с него. Напускането на местопроизшествието сочи на невъзможността за постигане на съгласие относно фактите, при които е настъпило събитието и причинените вреди.

Вещото лице по назначената и приета по делото САТЕ докладва, че описаните в исковата молба щети могат да настъпят в резултат на процесното ПТП, реализирано по начина, описан в протокола за ПТП. Установява, че е увредена предна лява врата – първа степен и лйсна предна лява врата при степен на повреда ремонт и боя мат, като стойността на средствата за възстановяването на автомобила по средни пазарни цени на сервиси на територията на гр.Варна възлиза на 253.27 лева с ДДС.

Налице е извършено към 20.07.2018г. плащане от страна на ЗАД „ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕИК 121265177 към Я. Г. по посочена от него сметка в

заявлението за щета в размер на 124.52 лева.

Съгласно нормата на чл. 500, ал.1, т.3 от Кодекса за застраховането, застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина. Предвидено е, че в този случай тежестта на доказване носи виновният водач, в случая ответника.

Съобразно нормата на чл. 4 от Наредба № Из- 41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информирание между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд, при допуснато ПТП с материални щети се съставя протокол за ПТП, което предполага задължително посещение на произшествието от органите на „Пътна полиция“. Единствено в случай на съгласие за вина между двамата участници се съставя двустранен протокол, за което не е необходимо присъствието и участието на органите на „Пътна полиция“. В случая, както бе посочено по-горе, съгласие за вина за настъпилото произшествие не е била постигната поради напускане на ПТП- то от страна на ответника, поради което е било задължително посещението от органите на „Пътна полиция“.

Изложеното по-горе налага извода за наличието на всички изискуеми предпоставки за приложение на чл.500, ал.1, т.3 от КЗ, поради което и предвид доказване вида и размера на нанесените вреди, съдът намира претенцията за основателна, ведно с акцесорната такава за законната лихва върху сумата от 124.52 лева, считано от датата на подаване на заявлението – 29.12.2021г. по образуваното ч.гр.д. № 614/2018 г. на РС- Варна до окончателното ѝ изплащане.

Поради несъвпадане на правните изводи на двете инстанции, съдебният акт на районния съд следва да бъде отменен и постановен акт по същество на спора с уважаване на исковата претенция.

На осн.чл.78, ал.1 от ГПК в тежест на въззиваемия следва да бъде възложена отговорността за разноски, направени от въззивника в заповедното производство в размер на 385 лева (дт и адвокатско възнаграждение), в исковото производство в размер на 1225 лева (дт, възнаграждение на вищото лице по САТЕ, на свидетеля и на особения представител на ответника), както и пред въззивната инстанция – в размер на 805 лева (за дт, адв. възнаграждение и възнаграждение на особения представител).

Воден от гореизложеното, **ВАРНЕНСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 3303/16.10.2023г., постановено по гр.д. № 11635/2022г. по описа на ВРС, с което е ОТХВЪРЛЕН предявения от „ЗАД ОЗК-Застраховане“ АД ЕИК 121265177 срещу Х. Т. В. ЕГН ***** с адрес **** иск за признаване за установено в отношенията между страните, че в полза на дружеството ищец съществува регресно вземане против ответника за сумата от 124.52 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност" № **** за нанесени имуществени вреди на лек автомобил **** с рег. № ****, вследствие на виновно причинено от ответника пътно- транспортно произшествие на 30.05.2018г. в гр. Варна, на ул. Черни връх № 58 при управление на лек автомобил „****, рег. № ****, като ответникът е напуснал местопроизшествието без да уведоми органите на МВР, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда- 29.12.2021г. до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 24.01.2022г. по ч.гр.д. № 614/2022г. по описа на ВРС, на основание чл. 422, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл.500, ал.1, т.3 от КЗ, вр.чл.45 ЗЗД и чл.86 ЗЗД, както и В ЧАСТТА ЗА РАЗНОСКИТЕ, като вместо него ПОСТАНОВЯВА :

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че в полза на ищеца „ЗАД ОЗК-Застраховане“ АД ЕИК 121265177 съществува регресно вземане против ответника Х. Т. В. ЕГН ***** с адрес **** за сумата от 124.52 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност" № **** за нанесени имуществени вреди на лек автомобил **** с рег. № ****, вследствие на виновно причинено от ответника пътно- транспортно произшествие на 30.05.2018г. в гр. Варна, на ул. Черни връх № 58 при управление на лек автомобил „****, рег. № ****, като ответникът е напуснал местопроизшествието без да уведоми органите на МВР, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда- 29.12.2021г. до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 24.01.2022г. по ч.гр.д. № 614/2022г. по описа на ВРС, на основание чл. 422, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл.500, ал.1, т.3 от КЗ, вр.чл.45 ЗЗД и чл.86 ЗЗД.

ОСЪЖДА Х. Т. В. ЕГН ***** с адрес **** да заплати на „ЗАД

ОЗК-Застраховане“ АД ЕИК 121265177 сторените разноси, както следва : в заповедното производство в размер на 385 лева (дт и адвокатско възнаграждение), в исковото производство в размер на 1225 лева (дт, възнаграждение на вищото лице по САТЕ, на свидетеля и на особения представител на ответника), както и пред въззивната инстанция – в размер на 805 лева (за дт, адв. възнаграждение и възнаграждение на особения представител).

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване, на осн.чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____